

v němž nebyl s to, by všechny své věřitele úplně uspokojil v době přiměřené pravidlům řádného provozování svého podniku, nýbrž zmiňuje se jen o tom, že stěžovatel byl stíhán žalobami a exekucemi a byl ve finanční tísní, tedy o okolnostech, jež mohou sice míti význam pro zjištění, zda byl stěžovatel neschopen platiti, jichž zjištění však nenahrazuje zjištění, že stěžovatel byl neschopen platiti. Za tohoto stavu věci nelze posouditi, zda byly činy stěžovatelovy způsobilými přivoditi ono poškození jiných věřitelů, jež má § 485 tr. zák. na mysli. Dále namítá stížnost s hlediska téhož důvodu zmatečnosti, že nebylo a nemohlo býti úmyslem stěžovatelovým nadržovati věřitelům P-ové a R-ovi na úkor jiných věřitelů. Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu podle § 485 tr. zák. a k pokusu tohoto přečinu podle §§ 8, 485 tr. zák., by pachatel, jsa si vědom toho, že u něho nastala neschopnost platiti, nadržoval v onom smyslu úmyslně určitému věřiteli neb určitým věřitelům v tom dalším úmyslu, by tím způsobil jiným věřitelům škodu, o níž se stala shora zmínka. Takovýchto přesných a po subjektivní stránce podle zákona nutných zjištění rozsudek neobsahuje. Jest proto ve výroku, odsuzujícím stěžovatele pro přečin dílem dokonaného dílem nedokonaného nadržování věřitelům podle §§ 8, 485 tr. zák., zmatečným podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 3802.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 26 zák. čís. 111/1927 se vyžaduje úmysl oklamati; jest však lhostejno, zda pachatel zamýšlel i někoho poškoditi a zda poškození skutečně nastalo, či nikoli.

»Původem zboží« míní se v § 26 zák. čís. 111/1927 zeměpisné místo neb obvod, v němž bylo zboží vyrobeno; není jím pouhé místo nákupní nebo prodejní, ani místo, kde má výrobní podnik jen své obchodní sídlo.

Vydává-li se pachatel někomu za zástupce určité firmy, by ve styku zákaznickém přivodil záměnu s firmou jinou způsobem, který je s to, by takovou záměnu přivodil, jde spíše o přečin podle § 29 než o přestupek § 26 zákona proti nekalé soutěži.

Soutěžitelem (§ 46 odst. 1 zák. čís. 111/1927), oprávněným podati podle § 34 (3) zák. proti nekalé soutěži obžalobu, jest i podnikatel, který zboží prodává, aniž má k tomu zvláštní zařízení, provozovnu nebo krám. Pod pojem soutěžitele spadá každá samostatná činnost, nesoucí se k ukojení lidských potřeb a směřující k docílení výdělečného zdroje. Žalovati může výrobce i obchodník.

(Rozh. ze dne 8. března 1930, Zm I 452/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 26 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Mezi skutkovou podstatou podvodu a § 26 zákona č. 111/27 jest rozdíl v tom, že pro skutkovou podstatu podle § 26 cit. zák. jest lhostejno, zda pachatel zamýšlel někoho poškodit a zda nastalo skutečně poškození, či nikoli. Přestupku nesprávného označování původu zboží podle § 26 zák. č. 111/27 se dopouští, kdo v úmyslu oklamati nesprávně označí původ zboží. Ustanovení o nesprávném označování původu zboží obsahují §§ 4 až 9 cit. zák. (§ 2 odst. 6 cit. zák.). Podle § 4 cit. zák. nesprávným označením původu zboží jest rozuměti každé označení, které jest způsobilé vzbuditi v obchodním styku nesprávnou domněnku, že zboží, o něž jde, bylo vyrobeno v určitém místě, v určitém územním obvodu nebo v území určitého státu. Původem zboží míní se tedy zeměpisné místo neb obvod, v němž bylo zboží vyrobeno. Není tudíž podle zákona původem zboží pouhé místo nákupní nebo prodejní, ani místo, kde má výrobní podnik jen své obchodní sídlo. Jest si tedy uvědomiti, že slovo »původ« jest podle zákona vyhrazeno výslovně zeměpisnému výrobnímu místu, jakž plyne z důvodové zprávy. Rozsudek však zjišťuje, že se obžalovaný Cecilii Ž-ové vydával za zástupce fy J. R. a syn, by ji uvedl v omyl, by objednala pařák od fy Alfa S. — tedy by ve styku zákaznickém přivodil záměnu s firmou jinou způsobem, který jest s to, by takovou záměnu přivodil. To by poukazovalo spíše na přečin podle § 29 zák. Avšak, poněvadž rozsudek, odsuzující pro přestupek podle § 26 cit. zák., není soukromým obžalobcem, žalovavším pro přečin podle § 29 cit. zák., napaden, nelze se zrušovacímu soudu obíratí otázkou správnosti použité kvalifikace podle § 26 cit. zák., a obžalovaný nemůže se cítiti zkráceným proto, že byl uznán vinným jen přestupkem podle § 26 cit. zák., to tím méně, ana by i s hlediska tohoto trestního činu byla firma R. a syn oprávněna k podání soukromé obžaloby (§ 241 (3) a) zák.).

Námítka stížnosti podle § 281 č. 9 c) tr. ř., že pařáky nevyrabí firma J. R. a syn v N. M., nýbrž firma H. v H., a že by tu musela býti obžaloba od oprávněného výrobce, nikoli od firmy J. R. a syn, která jest jen zástupcem firmy H., nemá v zákoně č. 111/27 odůvodnění. Podle § 34 odst. 1 zák. č. 111/27 stihají se trestné činy podle tohoto zákona na soukromou obžalobu. Podle § 34 odst. 3 cit. zák. může obžalobu pro přestupek podle § 26 podati každý soutěžitel. Podle § 46 odst. 1 cit. zák. rozumí se soutěžitelem každý podnikatel, jenž vyrábí nebo prodává zboží téhož nebo podobného druhu. Aby ten, kdo zboží prodává, měl k tomu cíli sloužící zvláštní zařízení, provozovnu, krám, se v zákoně nevyžaduje a jest na všechny takové případy vztahovati i pojem »podnik«, »podnikatel«. Široké pojetí zákona kryje tedy pojmem »soutěžitele« každou samostatnou činnost, nesoucí se k ukojení lidských potřeb a směřující k docílení výdělečného zdroje. Z těchto povšechných oborů hospodářské činnosti vytyčuje zákon jednak ty, kdož vyrábějí, jednak ty, kdož prodávají. Může tedy žalovati výrobce i obchodník.

V úvahu přichází i účel zákona odstraniti nekalé zjevy z hospodářského života vůbec, a jest proto přiznati abstraktně žalobní právo všem příslušníkům stejných nebo podobných živností.

Čís. 3803.

Pokuta ve smyslu § 17 tisk. nov. jest odškodněním za příkoří činem způsobené, nikoliv peněžitým trestem podle § 240 a) tr. zák.; nelze ji měniti pro případ nedobytnosti v trest vězení.

Podle § 1 čís. 2 tisk. nov. (zák. čís. 124/1924) stačí k zodpovědnosti redaktora za článek jeho spolupůsobení při redakci a vydání článku; s hlediska § 260 tr. ř. stačí, že toto spolupůsobení je ve výroku vyjádřeno slovy »dal uveřejniti« a bližší rozvedení ponecháno důvodům.

(Rozh. ze dne 11. března 1930, Zm I 513/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 491, 493 tr. zák. Podle § 290 tr. ř. zrušil výrok nalézacího soudu, jímž byl obžalovaný odsouzen pro případ nedobytnosti odškodného 500 Kč, přisouzeného soukromému obžalobci za příkoří, do vězení na 5 dnů. V otázkách, o něž tu jde, uvedl v

důvodech:

Zmatek podle § 281 čís. 9 písm. a) a c) tr. ř. doličuje stížnost trzením, že se ke skutkové podstatě přečinu, pro nějž byl stěžovatel odsouzen, žádá vědomost redaktora o urážlivém obsahu, již prý obžalovaný neměl, an článek nečetl; že prý rozsudek ve výroku neuvádí, že obžalovaný článek četl, nýbrž jen, že jej dal do tisku, což prý nezakládá skutkovou podstatu přečinu proti bezpečnosti cti, nýbrž jen přestupku podle § 6 zák. čís. 124/24 sb. z. a n., ten však že nebyl žalován a jest proto promlčen. Vzhledem k tomu, že jde jen o přestupek podle § 6 cit. zák., nebyl prý ani kmetský soud příslušným. Než tím vším neprovádí stížnost ony zmatky po zákonu, neboť přehlíží, že obžalovaný nebyl odsouzen pro přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 zák. čís. 124/24 sb. z. a n., nýbrž podle obžaloby příslušným soudem kmetským (§ 28 cit. zák.) pro přečin proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 491, 493 tr. zák. a že soud výslovně v důvodech uvádí, že obžalovaný článek do tisku dal, dobře znaje jeho obsah, a že musil, čině tak, věděti, že se dotýká cti třetí osoby. Co ve výroku rozsudečném pod zmatečností musí býti uvedeno, ustanovuje § 260 tr. ř. Podle § 1 čís. 2 zák. čís. 124/24 stačí k zodpovědnosti redaktora za článek jeho spolupůsobení při redakci a vydání článku. Toto spolupůsobení jest ve výroku rozsudečném vysloveno slovy »dal uveřejniti«, což vystihuje úplně onu skutkovou ná-